

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 296/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Mgr. Róberta Baumanna**, advokáta, Hlučínska 1/11, Bratislava, IČO 54 393 736, zastúpeného Mgr. Jurajom Hudákom, usadeným euroadvokátom, Staré Grunty 18, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 58T/12/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručitou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 18. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 58T/12/2024. Žiada, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, a zároveň navrhuje, aby mu ústavný súd priznal finančné zadostučinenie 100 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že mestský súd viedol pod sp. zn. 58T/12/2024 trestné konanie proti obžalovanej [REDAKOVANÉ], ktorej bol sťažovateľ ustanovený ako obhajca. Trestná vec bola právoplatne skončená 8. augusta 2024. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 13. novembra 2024 v zmysle § 553 ods. 2 Trestného poriadku návrh na priznanie odmeny a náhrady hotových

výdavkov obhajcu, čo má dokazovať priložená elektronická doručka. Vzhľadom na nedodržanie lehoty vyplývajúcej z § 553 ods. 3 Trestného poriadku sťažovateľ zaslal 14. januára 2025 mestskému súdu urgenciu. Podľa tvrdení sťažovateľa mestský súd do dňa podania ústavnej sťažnosti o návrhu na priznanie trov obhajoby nerozhodol.

3. Zo zistení ústavného súdu však vyplýva, že mestský súd návrhom sťažovateľa z 13. novembra 2024 v čase podania ústavnej sťažnosti v spise nedisponoval, a preto sťažovateľa vyzval, na základe jeho urgencie zo 14. januára 2025, na jeho opätovné doručenie. Zároveň ústavný súd v súčinnosti s Národnou agentúrou pre sieťové a elektronické služby (ďalej len „agentúra“) zistil, že návrh sťažovateľa bol mestskému súdu riadne doručený 13. novembra 2024. Mestský súd následne rozhodol o trovách povinnej obhajoby uznesením z 25. apríla 2025. Uznesenie dosiaľ nenadobudlo právoplatnosť.

4. V podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ tvrdí, že postupom mestského súdu pri rozhodovaní o trovách povinnej obhajoby, ktoré mu prislúchajú ako ustanovenému obhajcovi, došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jeho označených práv. Sťažovateľ poukazuje predovšetkým na 30-dňovú lehotu vyplývajúcu z § 553 ods. 3 Trestného poriadku, ktorá nebola mestským súdom dodržaná. Argumentuje, že rozhodovanie o trovách obhajoby tvorí súčasť bežnej agendy všeobecných súdov a on svojím správaním pritom neprispel k vzniku zbytočných priet'ahov. Prezentuje názor, že v dôsledku zbytočných priet'ahov mestského súdu dochádza aj k zásahu do jeho majetkových práv, keďže nemôže disponovať finančnými prostriedkami, na ktoré má ako ustanovený obhajca nárok.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu postupom mestského súdu, ktorý pri rozhodovaní o trovách povinnej obhajoby spôsobil zbytočné priet'ahy.

II.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

6. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

7. Vzhľadom na predstreté skutkové okolnosti tejto veci (na podklade elektronickej doručky, ktorá je prílohou ústavnej sťažnosti a vyjadrenia agentúry) ústavný súd pri predbežnom prerokovaní

sťažnosti ustálil okamih, resp. skutočnosť, od ktorej sťažovateľ odvíja nečinnosť mestského súdu. Tento okamih nastal odoslaním správy spolu s návrhom na priznanie odmeny a náhrady hotových výdavkov obhajcu mestskému súdu 13. novembra 2024 do dátovej schránky súdu, ktorý návrh však nebol riadne založený do predmetného súdneho spisu. Nespornou skutočnosťou je teda to, že od doručenia návrhu 13. novembra 2024 postup mestského súdu v napadnutom konaní nesmeroval k meritórnemu posúdeniu veci sťažovateľa.

8. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že mestský súd rozhodol o trovách povinnej obhajoby uznesením z 25. apríla 2025, teda mesiac po doručení ústavnej sťažnosti a päť mesiacov od doručenia návrhu sťažovateľa. Je nepochybné, že mestský súd pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa na priznanie trov obhajoby nepostupoval dôsledne v súlade s § 553 ods. 3 Trestného poriadku, keď nerozhodol v lehote 30 dní od podania návrhu, ale až s odstupom niekoľkých mesiacov. Ústavný súd posudzoval, či je uvedené obdobie rozhodovania súdu o odmene (a náhradách) advokátovi za poskytnutie právnych služieb ústavne akceptovateľné.

9. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 46/01). S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 63/00).

10. Ústavná sťažnosť bola podaná 18. marca 2025, teda jeden mesiac pred rozhodnutím mestského súdu o odmene advokáta (25. apríla 2025). Napriek tomu, že o návrhu sťažovateľa nebolo rozhodnuté v lehote podľa § 553 ods. 3 Trestného poriadku, stav existujúceho rozhodnutia (aj keď v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti neprávoplatného) nevyhnutne výrazne znižuje stav právnej neistoty sťažovateľa.

11. Zároveň je potrebné uviesť, že sťažovateľ síce zaslal okresnému súdu urgenciu, nevyužil však (netvrdil, že by využil, pozn.) všetky dostupné právne prostriedky nápravy, osobitne sťažnosť podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ústavný súd síce podanie sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy nepovažuje za podmienku podania ústavnej sťažnosti, nemôže teda zakladať dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, na druhej strane využitie tohto právneho prostriedku môže nepochybné v určitých situáciách viesť k náprave namietaného stavu (m. m. IV. ÚS 143/2022). Podľa názoru ústavného súdu bolo využitie uvedeného právneho prostriedku nápravy v okolnostiach prerokovanej veci spôsobilé viesť k odstráneniu nedostatku v postupe mestského súdu, keďže, ako je zrejmé, medzičasom už bolo vo veci rozhodnuté.

12. Ústavný súd považuje vo všeobecnosti za neakceptovateľný stav nerozhodnutia o trovách obhajoby nad rámec lehôt ustanovených Trestným poriadkom (§ 553 ods. 3). V podobných veciach (I. ÚS 279/2019, IV. ÚS 129/2019, IV. ÚS 274/2021) považoval za relevantné, že v týchto prípadoch ide o odmenu sťažovateľa za vykonanú službu. Prostredníctvom činnosti sťažovateľa štát realizuje právo na právnu pomoc, resp. právo na obhajobu – a to aj v prípadoch povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku) (m. m. IV. ÚS 224/2022). Tento stav však nedosahuje vo veci

sťažovateľa takú intenzitu, ktorá by viedla k záveru o porušení označených práv podľa ústavy a dohovoru (aj vzhľadom na samotné rozhodnutie mestského súdu).

13. Po predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti, vychádzajúc z citovanej judikatúry, aktuálneho stavu napadnutého konania a argumentácie sťažovateľa prezentovanej v ústavnej sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý postup mestského súdu nie je poznačený priet'ahmi v ústavne relevantnej intenzite, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala ústavnému súdu dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v uvedenej časti preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu:

14. Sťažovateľ odvíja porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu od porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označených článkov ústavy, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu